

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa A. sp. z o.o. w W.

przeciwko K. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 października 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

3) przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) adwokatowi K.R. tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu powódce w postępowaniu kasacyjnym kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka A. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 19 marca 2019 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W uzasadnieniu tego wniosku skarżąca wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona albowiem

1. Sąd drugiej instancji nie omówił w uzasadnieniu wszystkich dowodów i pominął dowód z dokumentu - umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2008 r.,

2. został naruszona zasad dostępności strony do sądu,
3. zaskarżony wyrok nie może nie może zostać poddany kontroli ze względu na konstrukcję, lakoniczną i ogólnikową treść pisemnego uzasadnienia,
4. rozpoznanie skargi kasacyjnej jest niezbędne do dokonania kontroli prawidłowości zastosowania prawa procesowego przez Sąd drugiej instancji. Poza tym według powódki przyjęcie skargi kasacyjnej jest uzasadnione oczywiście nieprawidłową i niezgodną z prawem wykładnią wskazanych przepisów prawa materialnego w zakresie złożonych przez strony oświadczeń i w konsekwencji uznanie, że nie doszło do zawarcia umowy pożyczki.

W związku z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej trzeba odwołać się do utrwalonego w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądu, że powołanie się przez podmiot wnoszący skargę kasacyjną na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje do przedstawienia wywodu prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, nie publ.; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ.; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, nie publ.; z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ.; z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ.; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ.; z dnia 26 lutego 2007 r., II UK 317/ 07, nie publ.; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, niepubl.; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ.; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, nie publ. i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.).

Wnosząca skargę kasacyjną nie przedstawiła w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania rozumowania świadczącego o występowaniu w sprawie tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku, poza wytknięciem pominięcia umowy pożyczki z dnia 22 lipca 2008 r. jest na tyle ogólne, że nie daje się zweryfikować w kontekście rażącego naruszenia przepisów postępowania. Jeśli zaś chodzi o opisaną przez powódkę umowę pożyczki z dnia 22 lipca 2008 r., nie zostało wskazane w jaki sposób ten dokument mógł mieć wpływ na ocenę roszczenia opartego na umowie, która została zawarta w inny sposób i w innym dniu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie tylko nie zostały wskazane przepisy prawa materialnego, które miały być oczywiście naruszone ale nawet nie zostało wyjaśnione na czym to naruszenie miało polegać. Tych wymagań nie spełnia odwołanie do podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia, które podlegają ocenie po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącą przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozważę z urzędu nieważność postępowania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98, 99 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej powódce w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 8 pkt 6, 16 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18).